

Rhodos 2013

Deel 5

Ik verheug mij op het uitstapje van vandaag. We gaan naar het Vlinderdal. In mijn fantasie zie ik mij omringd door schitterende vlinders in hun natuurlijke omgeving.

Die omgeving moet heel mooi zijn. Nu is het wel zo dat eigenlijk het Vlinderseizoen al bijna voorbij is. De vlinders trekken zich terug op een rustig plekje om eitjes te leggen. Peter neemt een zijstraat van de

hoofdweg en daarmee komen wij later in Psinthos. Ik verstuik mijn tong, alleen al bij het uitspreken van de naam.

In Psinthos hopen wij weinig toeristen tegen te komen.

Naar de Vlindervallei is het maar een klein stukje rijden op een goede aardeweg vanaf de hoofdweg van ons hotel. De Griekse wegbewijzering kan ik nog steeds niet goed ontcijferen. Natuurlijk rijden wij soms verkeerd. Wij rijden rondjes, een touringcar vol met toeristen haalt ons in. Eindelijk zie ik een gewoon ANWB bord en wij volgen die.

Onderweg allerlei afslagen die aangeven dat wij naar Kangoeroes kunnen kijken, Lama's, geiten en andere dieren. Ik heb geen belangstelling. Mij gaat het om de Vlinders.

Vlak voor het Vlinderdal kunnen wij rechts afslaan en richting Kolimbia gaan. Daar bevindt zich ook een klooster. Eigenlijk ben ik ook dol op Kerken en wil ik van alles tegelijk.

Eenmaal aangekomen bij de Vlindervallei zien wij een aantal touringcars op een groot veld. Ook meestal gehuurde wagens zoals de onze. Er is ook een soort treintje voor minder valide toeristen, maar wij maken daar geen gebruik van. Wij lopen het pad naar beneden. Het wemelt van de toeristen. Ik zie een schitterende vlinder, grijs gestreept van boven, maar het onderlichaam is van het warme roodbruin. De vlinder strijkt op mijn hand neer en Peter probeert er een foto van te nemen. Zo'n vlinder moet eigenlijk in een vlucht worden gefotografeerd vanwege de bijzondere onderkant. Het lukt van geen meter. Wij gaan

verder in de hoop meer van deze vlinders tegen te komen. Langs het pad stroomt een riviertje dat kalm stroomt langs de weg. Via een bruggetje kan je oversteken en ik blijf lang hangen in de hoop dat de bewuste vlinder of andere bijzondere soorten tegen te komen. Moeder en jengelend kind gaan ook mijn richting uit. De vlinders zoeken een rustiger plek. Wat vervelend allemaal.

Een tourleader wijst een gat in een boom aan waar men om de beurt een vinger in kan steken. Ik doe dat ook maar, want wie weet komen de vlinders op de geur af. Niet dus....

Ietwat gefrustreerd maakt Peter een foto van een bord waarop de cyclus van de vlinder staat en van nog een ander bord. Bij de toegang naar de vallei is het een drukte van belang en wij besluiten geen kaartjes te kopen. Te lopen achter horden toeristen zie ik niet zitten.

Vlak bij de in- en uitgang is er een soort toko waar men ingelijste vlinders kan kopen. Ik kan de verleiding niet weerstaan en koop één lijst met drie vlinders. Thuis heb ik genoeg ingelijste vlinders, maar deze krijgt ook een mooi plekje.

Toch verschilt de ene vlinder met de andere qua prijs. Thuis heb ik namelijk twee azuurblauwe vlinders (Blue Menelaus), de ene los in mijn vitrine de andere ingelijst.

De blauwe vlinder is apart te koop en kost € 60,00 afhankelijk van de grootte van de vlinder.

Wij besluiten naar Psinthos te rijden op weg naar Lindos. Peter parkeert de auto op het pleintje. Vanwege een sanitaire stop pakken wij het eerste het beste restaurant. Ik geniet voor het eerst weer van een heerlijke bak cappuccino.

Ik kijk naar twee hondjes die stoeien en rollebollen midden op de weg. Zij trekken zich niets aan van een auto en de enkele auto die passeren wilt, houdt ook rekening met ze.

Vlaktbij is een mooie kerk en Peter is in geen velden of wegen te bekennen. Hij schiet de ene foto na de andere en ik verbijt mij dat het toch leuker zal zijn wanneer wij allebei van onze grote kop cappuccino genieten.

Uiteindelijk zeg ik tegen de waardin dat ik eerst de kerk wil bezoeken en laat haar mijn Grieks kruisje zien.

Op het moment dat ik de kerk binnen wil gaan, sluit de priester (Grieks Orthodox) de kerkdeuren. Ietwat beteuterd sta ik stil aan het begin van het kerkpad. Dan zie ik dat de priester mij wenkt en mag ik via de zijingang naar binnen.

Als altijd daalt er een soort vrede over mij wanneer ik neerkniel en naar het altaar kijk. Ik blijf een poosje en bid als eerste voor mijn familie en smeeik heil en zegen af. Ik brand ook een kaars die in het voorportaal van de kerk in verschillende kleuren voor het uitzoeken zijn.

Eindelijk zie ik Peter die op zoek is naar

mij. Hij is ook de kerk binnen gegaan. Ik beloof de waardin dat wij na ons tripje bij haar zullen eten.

Lindos is, net als het oude gedeelte van Rhodos, heel bekend. De wit gekalkte huizen liggen tegen een heuvel. Een weg kronkelt zich omhoog waar de burcht, De Akropolis, zich bevindt. Van daaruit is het uitzicht prachtig. We kijken naar de leuke huizen en naar de kronkelweg, maar zien het beiden niet zitten om daarheen te lopen. Op de weg naar de burcht kan ik nog net onderscheiden dat er mensen op een ezel rijden. Ik zie nergens een ezel en in plaats daarvan volgen wij een weg door praktisch stille straten. Geen toerist te

bekennen. Heel veel zijstraten met mooie rustieke plekjes zonder een enkel winkeltje. Er staat een prachtige kerk. Ik ga het open terrein op, maar helaas is de kerk gesloten. Wel is er aan de zijkant een soort altaar met een Mariabeeld en Kindje Jezus op de arm. Je kan daar ook een kaarsje branden en opnieuw bid ik, nu voor niet alleen de familie, maar ook voor mijn (zieke) kennissen en inner circle. In het centrum van

Lindos is het wel druk. Ik kom ogen tekort. Tassen, schoenen, tapijtwinkels, goudwinkels en eigenlijk allerlei andere zaken.

En zowaar, een kleine opstoot van toeristen en waar ook de ezels rijklaar staan. De meesten moeten via een kleine verhoging op de ezel stappen. Een oude Griek vindt dat voor mij niet nodig en tilt mij op een ezel. Peter wordt wel geholpen en ik heb al medelijden met de ezel die misschien een

hernia kan oplopen door zijn gewicht. Ik voel mij heerlijk. De tocht duurt lang door het met keien en rotsen bezaaid terrein. Zo nu en dan stappen de ezels naast het voetpad en lopen in het zand. Eigenlijk hebben wij de oude Griek niet nodig, want ze weten de weg. Ik houd mijn rechterbeen soms iets naar rechts omdat wij een bij een bocht een grote kei moeten omzeilen, soms ook naar links. Ik roep naar Peter dat ik niet wil hebben dat de ezels worden geslagen, want de oude Griek heeft als uitrusting een stok met een kwast. Die gebruikt hij niet, gelukkig en maakt speciale geluiden waarop de ezels reageren.

De mijne houdt een poosje stil en knabbelt wat aan een grassprietje. Boven gekomen stappen wij af maar De Akropolis is gesloten. De Grieken houden een tweedaagse staking, uitgerekend wanneer wij een auto hebben gehuurd. De Akropolis is zelfs ouder dan die in Athene staat.

Tja, we laten ons dan maar per ezel weer terug brengen. Er moet opnieuw worden betaald. Wat maakt dat eigenlijk uit. Ik heb in

ieder geval genoten. De oude Griek staat erop dat hij foto's van ons maakt op de ezel. Hij is er groots op. Hij zegt tegen mij: you've good husband. Ik denk bij mijzelf, ik ben ook een goede vrouw. Na al dat gedoe krijg ik dorst, maar we zoeken ons het ongans naar een restaurant met goede stoelen. Ik kan niet wachten en ik koop een slush puppy en ga op een stoep zitten van een straat die naar boven leidt. In de buurt is een dronken kerel die helemaal gek is van voetbal. Nu heb ik er geen verstand van en verder praat hij onduidelijk. Ik noem op de goede gok zomaar een naam van een voetballer. Een goede stoel is die stoep eigenlijk niet en ik moet weer zo nodig.

Iets verderop vinden wij toch een restaurant waar ik een bel van een glas wijn bestel. De kelner komt al met de menukaart, maar ik zeg dat wij alleen wat willen drinken. De stoelen zitten fantastisch en verder doe ik er lang over om mijn glas (goede Griekse wijn) te drinken.

We gaan terug naar de auto. Het is knoertwarm . Bij het stadje Phintos gaan we nu eten. Peter bestelt zoveel eten waaronder een souvlaki en nog anders vlees. Uiteraard weer een wijn voor mij. Bij het eten van de souvlaki mors ik op mijn rok en niet zo zuinig ook. Goede raad is duur en ik bekijk voor het eerst het toiletgedeelte. Brandschoon. Met handsoap dik opgesmeerd op de vlekken ga ik verder eten en probeer zoveel mogelijk de vlekken te verbergen.

Twee magere katjes die op Turkije lijken, kijken mij met hun mooie ogen smekend aan voor een stukje vlees. Ik wil net wat geven totdat de waardin met een waterpistool ze heeft weggejaagd. Het doet mij pijn. Omslachtig wordt mij uitgelegd dat door die katjes de

klandizie wegblijft. Bij het afscheid wordt ik stevig omhelsd en tegen haar brede boezem gedrukt, krijg twee klapzoeenen op mijn wangen en van de zoon die zijn ouders helpt krijg ik een stevige hand.

Terug in het hotel heeft het actieteam niets bijzonders in petto, namelijk pijltjes schieten. Zelf heb ik dat niet gezien, maar Peter heeft toch even een rondje kerk gemaakt om zijn benen te strekken. Vermoeid van deze dag zijn wij vroeg op stok gegaan.

Wordt vervolgd.
Mila Boom-Schenhuizen

